

vse, česar se je lotil. Le izpregel ni dovolj; profesionalno je bolj, ljubiteljsko in za dušo pa dejavnosti in aktivnosti ni in ni hotelo zmanjkati. Pešačiti po poteh krog Ljubljane in od Griž do Celja ter nazaj, kar je počel že v mladosti, je bilo sicer prijetno, a premalo zahtevno. Sklenil je, da pojde peš od juga na sever Evrope po evropski pešpoti številka 6, in je šel. Zoran Naprudnik je prvi in še vedno edini Slovenec, ki je prepešal Evropo od Jadranskega morja do Baltika in ko so evropsko pešpot E 6 podaljšali še prek Skandinavije bolj na sever, je opravil še s tem delom poti.

Slovenska popotniška srenja, strnjena krog gozdarjev pri Zvezi gozdarskih društev Slovenije in strokovnjakov, zaposlenih na Inštitutu za gozdno in lesno gospodarstvo in hkrati povezana z entuziasti na Turistični in Planinski zvezi Slovenije ter prek slednje tudi s popotniki in njihovimi asociacijami v tujini, ki je »kriva«, da se je popotništvo z ureditvijo evropske pešpoti E 6 (leta 1975) prek Slovenije in dela Hrvaške »prijelo« tudi v Sloveniji, je Naprudnikovo naklonjenost popotništvu in njegove izkušnje kaj kmalu s pridom uporabila. Postal je načelnik Komisije za evropske pešpoti pri Planinski zvezi Slovenije, član ko-

misij in drugih pomembnih teles v Evropski popotniški zvezi, organizator mednarodnih popotniških srečanj ljubiteljev popotništva in oskrbnikov poti, soavtor vsakoletnih *Sporočil popotnikom* v slovenskem in nemškem jeziku, dopisnik v interno organizacijsko glasilo *Obvestila o popotniški dejavnosti in gozdnih učnih poteh*, kronist, korespondent, pobudnik in soorganizator podaljška druge evropske pešpoti E 7, ki preči Slovenijo od zahoda proti vzhodu, soavtor preusmeritve poti E 6 (zaradi težav pri prečkanju hrvaške meje) na slovensko obalo in posrednik najrazličnejšega gradiva in popotniških informacij po širnem svetu.

Popotništvo je bilo zadnja leta tudi Zoranova velika bolečina. Z reorganizacijo slovenskega gozdarstva sta v gozdarskih vrstah usahnila navdušenje in možnost za redno vzdrževanje obeh evropskih pešpoti, nekateri dotedanji entuziasti so se iz takšnih in drugačnih razlogov umaknili, novoizvoljeni člani Komisije za evropske pešpoti, ki naj bi nadaljevali Naprudnikovo delo, nikoli niti začeli niso delati. Bilo je nekaj poskusov tudi ob sodelovanju Turistične zveze Slovenije, a žal brez pravega uspeha. On pa je vztrajal, prosil, si dopisoval, skliceval in se udeleževal sestankov in srečanj, tako rekoč iz bolniške postelje. Že zavoljo poguma, navdušenja, vestnosti in energije, ki jo je Zoran Naprudnik poklonil slovenskemu in evropskemu popotništvu, ne bi smeli dovoliti, da bi po toliko letih vztrajnega dela in naporov oba slovenska dela evropskih pešpoti E 6 in E 7 zaraslo grmovje, da bi se izgubila v brezpotju (kjer tudi nesreče niso nemogoče) in žalostno izginila z evropskega popotniškega zemljevida.

Zoran Naprudnik je bil natančnež, do popolnosti in še čez, tudi na področjih, kjer pedantnost ni vselej cenjena vrlina. Vse je bilo urejeno, dokumentirano, vse poti, vsi dogodki, obletnice, rojstni dnevi (tudi vsakoletna srečanja prijateljev *Januarnikov* – rojenih meseca januarja), nobeno pismo ni nikoli ostalo brez odgovora, na nobenem

dopisu nista manjkala evidenčna številka in žig, noben prijatelj ni ostal brez razglednice s potovanja in voščila ob prazniku. Kot imeniten organizator ni prenesel površnosti in ni mogel doumeti, da so tudi ljudje, ki določenih stvari, če jih že sprejmejo, ne speljejo do konca.

Prijatelji in sodelavci so mu dopovedovali, da v svoji natančnosti pretirava, da se preobremenjuje, da ravna večina ljudi drugače in živi bolj sproščeno. Ni maral za ugovore, imel je svoj prav, svoj kompas in svojo smer. Kdo ve, ali je ravnal prav.

Na pot, s katere se, žal, ne bo vrnil, se je odpravil 14. maja 2000 z Onkološkega inštituta v Ljubljani. Za sabo je pustil številne prepoznavne in trajne sledi.

Danica Zorko

Januarnik Zoran Naprudnik

Zoran Naprudnik (rojen januarja 1924) ni nikoli veliko govoril o svoji mladosti. Mladost je jemal kot staž, pripravo za delo, za življenje. Že od mladih nog ga je zanimalo razmerje med naravo in človekom, ki si navidez nasprotujeta, se sovražita, v resnici pa elementarno dopolnjujeta. Ta teza je bila izhodišče njegovemu življenju in delu.

Vse svoje razgibano delovno obdobje, profesionalno in tudi drugače nabit do zadnje minute, je namenjal ljudem in naravi. Zase je rad dejal, da je javni športni ali družbeni telesnokulturni delavec. Zdi se, da je bil na to posebej ponosen. Upravičeno!

Telesno kulturo je razumel in jo tudi interpretiral kot kulturo bivanja, kot nekakšna sprava dejanja dveh nasprotnikov, kot sredstvo vedno nove pomiritev dveh življenjskih antagonizmov. Privrženost telesni kulturi, natančnost, sistematičnost, strokovnost in doslednost – kdo ga ne bi prepoznal! Uredil je kar nekaj športnih arhivov, kronik. Neutrudno je organiziral velike in majhne prireditve. Vse telesnokulturne naloge je opravljal enako zavzeto in prepričano. Najsi je šlo za otroške športne

Jutro

VERA PIPAL

*Mrzla gora.
Nad njo
modro nebo.
Okrešelj globoko
pod njo.*

*Ojstrico in Rinke
že sonce budi.
Matkov kot
še spi.*

*Dolgo na vrhu
gore sem stala,
pozdrave vrhovom
vsem sem poslala.*

igre znotraj in zunaj naše države, ki jim je celo predsedoval, ali če je šlo za športno zvezo hokeja na travi, ali velik meddržavni atletski miting, ali pa shod evropskih popotnikov – vedno je bil gonilo, ki so mu vsi zaupali. Pri tem so ga manj zanimali matematični rezultati, prednost je dajal etičnim in družbenim učinkom telesne kulture: ali ti učinki gradijo neke obče človeške vrednote, ali vodijo v pozitiven odnos človeka do naravnega okolja in do sebe, čemur bomo vedno lahko brez zadržkov rekli (telesna) kultura.

Takšen credo je še posebej uspešno osmišljalo po upokojitvi oziroma ko je prevzel vodenje Komisije za evropske pešpote pri Planinski zvezi Slovenije. V tem okolju je lahko optimalno uveljavljal svoje razumevanje telesne kulture kot integralne človekove potrebe. Ta odnos ne pozna cilja, pozna le pot spoznavanja, kjer je vsak korak cilj in vsako spoznavanje identifikacija človeškega z naravnim. Zveni nekoliko filozofsko, toda Zoran Naprudnik je vse to počel skrajno praktično in učinkovito. Zato se sliši groteskno, da je bil takšen, človeški Zoran Naprudnik osebno okraden od ljudi, ko je bil invalid na vozičku. Toda hkrati veličastno in človeško, ko so mu nemški popotniki za njegov jubilej poklonili električni invalidski voziček. Za otroke v svoji stolpnici je vedno kupoval sladkarije. Do konca je bil član vseh koncertnih abonmajev, opere in baleta. Glasbe ni samo občudoval,bral jo je. Poznali so ga vsi mestni taksisti, saj so ga domala vsak večer vozili na kakšno prireditev. Tudi sam je ogromno predaval. Prehojena pot od Baltika do Jadrana (edini Slovenec doslej) E-6 ga je kar silila med ljudi. Slovenija kot samostojna država je bila »zakoličena« v Evropski popotniški zvezi EWW po njegovi zaslugi. Tudi sicer je bil v tej zvezi zelo cenjena osebnost. Zbirki nekaj tisoč razglednic in diapozitivov sta mu dopolnjevali spomin, ki ga je vedno bolj oblikoval kot humanista in esteta. O tem ni govoril. Hotel je videti srečne otroke, zadovoljne in prijazne sosede, hvaležne in zagnane sodelavce, zadovoljne

evropske popotnike – temu je podrejal vse, samega sebe.

Vsi ti ga bomo pogrešali. Pogrešal pa bi tudi on njih, če...

Velikemu krogu Slovencev bo ostal nepozaben in s priznavanjem se ga bodo spominjali.

Marko Kmecl

Izpopolnjevanje vodnikov PZS v kopnih razmerah

MDO Ljubljana je organiziral področno izpopolnjevanje vodnikov PZS v kopnih razmerah v času, kot je bil potrjen na odboru PLV in tudi objavljen v Koledarju akcij za leto 2000.

Izpopolnjevanje je bilo 14. 5. 2000 v Domu v Kamniški Bistrici. Program izpopolnjevanja je bil sprejet na Odboru za kategorizacijo leta 1999 in je bil prvič izvajan na republiškem izpopolnjevanju septembra 1999 v Bavšici. Po tem programu bodo potekala vsa izpopolnjevanja za vodnike PZS – kopne kategorije – v letih 2000, 2001 in do jeseni 2002 ne glede na to, kdo jih organizira. Izpopolnjevanja se je udeležilo 30 vodnikov, in sicer 16 vodnikov iz PD MDO Ljubljane in 14 iz MDO Gorenjske, MDO Kamniško-bistrške, MDO Primorsko-notranjske in MDO Notranjske. Bilo je 11 vodnikov s kategorijo B, 6 vodnikov s kategorijo A ter kar 13 vodnikov, ki niso registrirani za leto 2000 in so si z aktivno udeležbo na izpopolnjevanju pričeli nabirati pogoje za registracijo v letu 2001. Organizacijski vodja je bila **Marinka Koželj Stepic**, tehnični vodja pa **Drago Metljak**.

Zjutraj je voditeljica predstavila odškodninsko odgovornost vodnikov PZS. To je le segment iz predavanj o odgovornosti vodnika, ki postaja v spremenjenem družbenem redu vedno bolj pomemben. Vodnik mora vedeti kaj tudi o zavarovanju, o pogojih za nastanek odškodninske odgovornosti, o razmerju med kazensko in odškodninsko odgovornostjo, o povrnitvi škode, o primeru, da škodo povzroči več ljudi in ne nazadnje o novem zakonu o pravnem postopku.

Po kratkem odmoru je **Bojan Pol-lak** osvežil znanje iz orientacije, in sicer o hoji po azimutu. Hojo po azimutu mora vodnik obvladati zlasti v primeru, če nas zajame megla na slabo označenih poteh, ki vodijo po planotastem ali kraškem svetu ali po širnih gozdovih. Za vsakega udeleženca je pripravil karto Kamniške Bistrice z vrisanimi posameznimi točkami. Udeleženci so se razdelili v pet skupin, vsaka pa je morala v gibanju po azimutu najti določene točke v naravi ter jih določiti s karto in kompasom. Z vsako skupino je bil inštruktor, ki je skrbel, da je bila naloga v celoti izvedena. Ob 12.30 so se vse skupine vrnile na kosilo, nato pa je **dr. Anda Perdan** nadaljevala predavanje o bolezenskih stanjih, ki jih nosimo v gore. Pomembno je, da vsak vodnik določene bolezni prepozna in planincu zna svetovati oziroma nuditi prvo pomoč. Vedno več ljudi zahaja v gore po priporočilu osebnega zdravnika, a nosijo s seboj različna bolezenska stanja.

Nato je Drago Metljak teoretično prikazal prečenje houdurniških grap oziroma rek. Ta tema je novost v našem izobraževanju, vendar smo jo dodali zaradi poenotenja programa s programi drugih alpskih dežel. S problematiko premagovanja vodnih ovir se dejansko največkrat srečujemo v divji, nekultivirani pokrajini oziroma okolju, kjer so doma ledeniki in kjer vode zaradi taljenja ledu v popoldanskem času močno narastejo. Pri nas se srečujemo z naraslimi vodami po močnem deževju ali po hudih nali-vih. Nato so tečajniki na terenu delali v dveh skupinah. V prvi so bredli vodo, v drugi pa so preko struge napeljali pravcato žičnico in se po njej vozili na drugi breg.

Na koncu so izpopolnjevanje skupaj analizirali in ugotovili:

- udeleženci so zelo pohvalili izvedbo izpopolnjevanja v enem samem dnevu in zelo dobro organizacijo;
- udeleženci so izrazili željo, da bi prejeli gradivo že ob prijavi oziroma vabilu na izpopolnjevanje. Organizator je obljubil, da bodo gradivo prejeli na domačo naslov;
- teme so bile primerne, zanimive in potrebne. Predlagajo, da bi bilo